

учителів, високоякісний навчальний контент);

2. Покращення цифрових навичок (базові цифрові навички з раннього віку, боротьба з дезінформацією, тощо). [2]

Оскільки світ різко змінився, системі освіти необхідно адаптуватися до більш широкого використання дистанційного навчання, щоб мінімізувати ризик поширення хвороби в навчальних закладах, забезпечуючи при цьому доступність та якість освіти. З огляду на можливі карантинні обмеження та пандемію, освіта потребує необхідної гарантії безпеки, а також оптимальних умов навчання та праці для всіх, хто бере участь у навчальному процесі. На жаль, в Україні не збирається та не досліджується статистика якості дистанційного навчання, тому немає підстав для прийняття рішень щодо покращення ситуації та компенсації наслідків впливу карантинних обмежень на процес навчання. Фактично в Україні немає офіційної інформації, що дозволила б розробити комплексні заходи щодо подолання негативних наслідків поширення COVID-19.

---

1. Конституція України//Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141.

2. The world bank URL: <https://www.worldbank.org/en/news/opinion/2021/04/02/the-impact-of-covid-19-on-education-recommendations-and-opportunities-for-ukraine>.

Діана РОГОЗНІКОВА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Лілія ТИМЧЕНКО

доцент кафедри цивільно-правових
дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ДЕРЖАВНОГО ОРГАНУ З ПИТАНЬ БАНКРУТСТВА У СФЕРІ КОНТРОЛЮ

Правове регулювання відносин неспроможності та банкрутства суб'єктів господарювання посідає важливе місце у системі державного регулювання економіки України.

Формування та реалізацію державної політики у сфері банкрутства здійснює державний орган з питань банкрутства, повноваження якого з 2011 року покладено на Міністерство юстиції України. З Положення про Мін'юст, затвердженого Постановою КМУ від 02.07.2014р. № 228, вбачається, що

сфера банкрутства є однією з пріоритетних у його діяльності. Повноваження державного органу з питань банкрутства регламентовані статтею 3 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Так, до них віднесено, зокрема, організацію системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів), а також встановлення вимог для отримання свідоцтва на право здійснення цієї діяльності; формування та ведення Єдиного реєстру арбітражних керуючих України, а також Єдиного реєстру підприємств, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство; встановлення порядку проведення аналізу фінансово-господарського стану суб'єктів господарювання щодо наявності ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства; підготовка на запити суду, прокуратури або іншого уповноваженого органу висновків про наявність ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства [1].

Одним із головних повноважень державного органу з питань банкрутства, на подив не зазначеним у наведеному вище переліку, є контроль за діяльністю арбітражних керуючих (розпорядників майном, керуючих санацією, ліквідаторів). Функція контролю закріплена серед повноважень, перерахованих в Положенні про Мін'юст (пп. 50 пункту 4 Положення), а також у пункті 1.3 Порядку контролю за діяльністю арбітражних керуючих (розпорядників майном, керуючих санацією, ліквідаторів), що затверджений наказом Міністерства юстиції України від 27.06.2013р. № 1284/5. При здійсненні вказаних повноважень територіальними органами Мін'юсту виникає низка проблемних питань, які потребують вирішення та врегулювання. Досліджуючи питання реалізації державним органом з питань банкрутства контролюючої функції, слід звернути увагу на недоліки нормативної регламентації порядку проведення позапланових перевірок діяльності арбітражних керуючих, що призводить, з одного боку, до нерозумного затягування часу таких перевірок, а з іншого – до неможливості встановлення усіх обставин, що мають значення для винесення за наслідками такої перевірки правильного рішення [2].

Так, на практиці, проведення територіальними органами Мін'юсту позапланових перевірок розтягується на значний період часу: з моменту надходження до обласного управління юстиції скарги на дії арбітражного керуючого до фактичного винесення акту (підсумкового документа) такої перевірки проходить щонайменше два місяці. Це пов'язано з необхідністю спочатку узгоджувати питання щодо призначення кожної конкретної перевірки безпосередньо з Мін'юстом, а після отримання дозволу належним чином повідомляти арбітражного керуючого про час проведення перевірки. Нерідко за час обміну кореспонденцією з місцевого рівня на центральний (та

у зворотному напрямку) арбітражний керуючий має змогу продовжити діяльність, направлену на порушення вимог діючого законодавства, підкорегувати результати такої діяльності або отримати судову ухвалу, якою його дії взагалі можуть бути схвалені господарським судом постфактум.

Таким чином, вказане нівелює значення контролюючої функції державного органу з питань банкрутства і позбавляє її правового сенсу. Крім того, недостатню увагу в діючому законодавстві та підзаконних актах, що встановлюють повноваження державного органу з питань банкрутства, приділено і питанню встановлення фактичних обставин справи під час проведення перевірок [3].

Враховуючи викладене, у процесі формування державної політики у сфері банкрутства слід перш за все визначитись з тим, чи є потрібним надання державному органу з питань банкрутства контролюючої функції, і якщо так, то зробити її реальною, а не формальною, якою насправді вона є на даний час.

1. Поляков Б. Принцип доміно, або як КзПБ може спровокувати ланцюгове падіння підприємств країни. *Закон і Бізнес*. 2019. 3–9 серпня. № 30 (1432). С. 13.

2. Жуков С. Кодекс з процедур банкрутства: суддя Верховного Суду про ТОП-15 новел. URL. <https://finbalance.com.ua/news/kodeks-z-protsedur-bankrutstva-suddya-verkhovnoho-sudu---pro-top-15-novel>.

3. Поляков Б.М. Право неспроможності (банкрутства) в Україні: підруч. для студ. вищ. нав.закл. Київ: ІнЮре, 2011. 560 с.

Діана РУКІНА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Олег ЛЕВІН

доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат історичних наук

СУД ПРИСЯЖНИХ ЯК РЕАЛІЗАЦІЯ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ

Сучасні тенденції розвитку демонструють нам, що одна з найважливіших проблем правосуддя є безпосередня участь народу в цьому процесі. Щодо сучасних держав, то для них суд – це інститут захисту людей (для України також). Ще давньогрецький філософ Арістотель, стверджував, що чинити правосуддя не можуть тільки судді.